

Arrest

nr. 230 842 van 6 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAQUI, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2018 om internationale bescherming. Op 16 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Arabier te zijn van Palestijnse origine, afkomstig uit Libanon. U verliet Libanon in augustus 2017 op legale wijze omwille van problemen met uw, ondertussen, ex-echtgenote en de echtgenoot van de vrouw met wie u in Libanon een relatie had. U reisde via Spanje tot in België en verzocht hier op 17 januari 2018 een eerste keer om internationale bescherming. Op 4 mei 2018 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beslist tot een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). U werd vervolgens naar Spanje teruggeleid. Vanuit Spanje zou u in juni 2018 naar België zijn teruggekeerd. Op 16 november 2018 verzocht u in België een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u het volgende.

U bent een bij UNRWA-geregistreerde Palestijn en werd geboren in een wijk in Tripoli. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit Nahr-el-Bared maar zelf woonde u pas de laatste twee jaren voor uw vertrek uit Libanon in Nahr-el-Bared. U volgde onderwijs aan een UNRWA-school tot het 2de jaar lager middelbaar. Daar u liever wou werken, stopte u met uw studies. U begon vervolgens als kapper te werken en in 2004 begon u uw eigen kapsalon. In 2006 of 2007 huwde u met de Libanese Q. A. (...) en jullie kregen samen vier kinderen. In 2014 opende u een tweede zaak, een telefoonwinkel. Niet lang daarna verhuisde u met uw gezin en uw ouders naar het vluchtelingenkamp Nahr el Bared. U bleef er wonen tot aan uw vertrek uit Libanon. Ook na uw verhuis bleef u verderwerken in uw twee zaken in Tripoli. Uw familie heeft het financieel heel goed en jullie hebben verschillende eigendommen in jullie bezit. Tijdens uw huwelijk gaf u uw echtgenote een volmacht over bepaalde eigendommen. In de loop der jaren zou u evenwel bepaalde van deze eigendommen verkocht hebben. In 2015 betrapte u uw vrouw met één van uw werknemers. Uw echtgenote wilde dat u van haar zou scheiden maar omdat u in dat geval de bruidschat van 60.000\$ zou moeten betalen en u vreesde dat uw kinderen zouden gestigmatiseerd worden in geval van een scheiding - u vreesde dat niemand nog met uw dochters zou willen huwen indien geweten zou zijn dat jullie scheidden omdat uw echtgenote u bedroog met een andere man - weigerde u hierop in te gaan. Uw echtgenote probeerde u op verschillende manieren, maar u onderging dit alles. Uw echtgenote dreigde ermee een rechtszaak tegen u aan te spannen omdat u eigendommen, waarover zij een volmacht had, had doorverkocht indien u niet zou instemmen met de echtscheiding. U bleef volharden en ging niet akkoord met de scheiding. U zou later te weten zijn gekomen dat uw echtgenote, van wie u ondertussen wel gescheiden bent (zie infra), beslag had laten leggen op bepaalde van uw eigendommen. Enige tijd nadat de problemen tussen u en uw echtgenote ontstonden, leerde u in uw telefoonwinkel N. A. e. A. (...) kennen, een Syrische vluchteling. Jullie raakten aan de praat en begonnen een relatie. U had serieuze plannen met haar en wilde zelfs met haar trouwen. Later bleek echter dat N. (...) enkel religieus gescheiden was en dat haar voormalige echtgenoot de scheiding nooit had laten officialiseren. Zelfs N. (...) bleek hiervan aanvankelijk niet op de hoogte te zijn. Gedurende jullie relatie spraken jullie een drietal keer af. Een tweetal maand nadat jullie een relatie startten, zouden jullie tijdens een afspraakje in de bar van een hotel in Tripoli betrapt zijn door N. (...) haar vader. Hij nam haar mee en u heeft haar sindsdien niet meer gezien. Jullie hadden wel nog gedurende een paar maanden telefonisch contact. Een tweetal maanden nadat jullie in Tripoli werden betrapt zou u op een avond, bij het verlaten van één van uw winkels, zijn aangevallen door N. (...) haar echtgenoot, A. A. (...) - lid van een militia in Syrië -, en een drietal van zijn kompanen. Er werd geschreeuwd en ze probeerden u in hun auto te sleuren. Een aantal omstaanders kwamen op het lawaai af waarna A. (...) en zijn makkers u achterlieten en wegvluchtten. U ging vervolgens klacht indienen bij de politie tegen A. A. (...). De zaak werd doorgestuurd naar de rechtbank maar tot op heden volgde geen uitspraak. Daar de beklaagde nooit verscheen voor de rechtbank, diende A. (...) normaal bij verstek te worden veroordeeld. Doch dit gebeurde niet. U vermoedt dat A. (...) connecties heeft. Na deze ontvoeringspoging besloot u uw winkels in Tripoli te sluiten. U opende vervolgens een aantal nieuwe winkels in het kamp. Tevens was u actief in de autohandel. Twee à drie maanden na de poging u te ontvoeren werd u bij u thuis ontvoerd door K. Z. (...), M. Z. (...) en K. a. B. (...). U kende hen van uit de buurt. Ze behoren tot gekende families en zijn tevens lid van Hezbollah. U vermoedt dat A. (...) hen geld betaalde om u te ontvoeren daar hij zelf niet tot bij u kon komen. Uw schouder en knie werden gebroken en u werd meegenomen naar Khafertoum, aan de Libanees-Syrische grens, waar u werd ondergebracht bij de oom van A. (...), 'mister Z. (...)'. U vernam dat u daar moest blijven tot een Syrische grenswachter u zou komen ophalen. Naar u meent was het de bedoeling u naar Syrië over te brengen en u daar te vermoorden. Uw ontvoerders lieten u achter bij mister Z. (...) en vertrokken weer. U begon een gesprek met hem, legde hem uit wat er aan de hand was en hierop besloot hij u te helpen ontsnappen. Op uw vraag bracht hij u naar een vriend, S. F. (...), die u op zijn beurt naar het ziekenhuis overbracht. Tijdens uw hospitalisatie, die een maand duurde, kwam de politie u opzoeken en werd

weermom een proces-verbaal opgemaakt van de gebeurtenissen. Ook dit keer gebeurde niets met uw klacht doch de zaak is nog steeds hangende. Nadat u uit het hospitaal ontslagen was, keerde u terug naar uw woning in Nahr el Bared. Na een maand ging u opnieuw aan de slag. U contacteerde de bewering 'future movement', een soennitische anti-Hezbollah beweging, in de hoop dat zij u zouden kunnen helpen. Ondanks hun belofte u te steunen, deden ze niets. Na uw effectieve ontvoering had u geen contact meer met N. (...). U begon stilaan ook na te denken om Libanon te verlaten en vroeg een paspoort aan. U nam voorts nog contact op met de moefiti, met de vraag te bemiddelen met de familie van A. (...), doch hij zou hebben aangegeven dat alles wel goed zou komen en zou verder niets ondernomen hebben. In de daaropvolgende periode zou u nog meermaals onbekenden hebben opgemerkt wanneer u het kamp verliet. U vermoedt dat het hier eveneens om personen gaat die erop uit waren u te ontvoeren. Daar u inzag dat u geen andere keuze had besloot u uiteindelijk Libanon te verlaten, wat u ook effectief deed in augustus 2017. Kort na uw vertrek uit Libanon nam u contact op met uw advocaat in Libanon en gaf u deze opdracht de echtscheiding in te zetten. U zou ondertussen officieel gescheiden zijn. Begin juni 2019 vernam u via uw zus A. (...) dat uw ex-echtgenote een rechtszaak tegen u aanspande in Libanon. U heeft hier echter niet meer informatie over.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u bij de DVZ volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart voor vluchtelingen en uw UNRWA-kaart. Van deze stukken werden toen kopieën genomen en deze bevinden zich thans in uw administratief dossier. Uw originele stukken werden afgenomen in Spanje nadat u vanuit België werd teruggeleid.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u voorts nog bijkomende stukken neer, i.c. een gerechtelijk document ivm uw ontvoering, een document van het parket ivm klacht door u ingediend, echtscheidingsakte + verklaring van echtscheiding uitgesproken door de rechtbank, een psy-atteest van 'Médecins sans frontières' en een aantal Belgische medische attesten. U legde voorts nog kopieën neer van volgende documenten: documenten van de notaris, landgoedverklaringen, document van het parket ivm de poging u te ontvoeren, gerechtelijk document ivm de poging u te ontvoeren en een volmacht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een atteste voor van "médecins sans frontières" waaruit blijkt dat u kampt met psychologische problemen, i.c. depressie en angststoornissen.

Zelf haalde u aan dat u problemen heeft om te slapen. Hiervoor krijgt u slaapmiddelen (zie CGVS 30/4/2019 p. 21). Dient te worden opgemerkt dat het voorgelegde document dateert van 21 januari 2019. Ondanks uw verklaringen afgelegd bij uw tweede gehoor, d.d. 6/6/2019, nl. dat u nog steeds in behandeling bent (zie CGVS 6/6/2019 p. 3), legde u geen stukken neer waaruit blijkt dat u daadwerkelijk nog steeds psychologische begeleiding krijgt. Dient voorts te worden opgemerkt dat uit het voorgelegde atteste van "médecins sans frontières" niet blijkt dat u, omwille van psychologische problemen, niet in staat zou zijn om te worden gehoord dan wel op een duidelijke manier uw relaas uit te doeken te doen. Ook al had u bij momenten moeilijkheden om een duidelijke chronologisch relaas weer te geven, i.c. u had moeite om gebeurtenissen precies in de tijd te situeren, voor het overige blijkt niet dat uw psychologische problemen dermate waren dat u niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen dan wel te beantwoorden. U legde voorts nog een aantal Belgische medische attesten neer waaruit blijkt dat u hier werd geopereerd en verdere opvolging nodig heeft. Evenmin kwam uit deze stukken naar voor dat uw gezondheidstoestand een invloed kon hebben op het procedureverloop. U haalde tot slot ook zelf niet aan dat er wat u betreft bijzondere procedurele noden waren ten gevolge uw mentale en/of fysieke gezondheidstoestand (zie 'vragenlijst bijzondere procedurele noden' DVZ, d.d. 29/11/2018).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van

de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u dat u, alsook uw broers en zussen, les volgden aan een UNRWA-school. Uw vader was bovendien leraar op een UNRWA-school en kreeg een grote premie, i.c. 120.000\$, van UNRWA uitbetaald wanneer hij zijn werkzaamheden in 2006 stopzette. Blijkt voorts dat ook uw eigen kinderen onderwijs volgen in een UNRWA-school. U wees er voorts nog op dat jullie voor het overige geen enkele hulp van UNRWA kregen maar hierover doorgevraagd, merkte u zelf op dat jullie nooit om hulp vroegen daar jullie dat niet nodig hadden (zie CGVS 30/4/2019 p. 7, 9, 10, 15, 16 en 19). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u het mandaatgebied van het UNRWA diende te verlaten omwille van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel er omwille van een dergelijke situatie actueel niet zou kunnen terugkeren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Libanon omwille van verschillende problemen verliet. Zo haalde u vooreerst aan dat u uw land van gewoonlijk verblijf ontvluchtte omwille van de problemen die u kende met uw, ondertussen, ex-echtgenote. Zij wilde in Libanon reeds dat u van haar zou scheiden maar daar u in dat geval de bruidschat van 60.000\$ diende te betalen, wilde u dit niet. U bent ondertussen, na uw vertrek wel officieel gescheiden waardoor u dit bedrag nu wel aan haar (zal) moet(en) betalen. U wil dit echter niet aangezien uw ex-echtgenote reeds beslag legde op eigendommen van u en u haar niet alles wil geven. Na uw vertrek vernam u voorts dat uw ex-echtgenote een rechtszaak tegen u aanspande. U vreest dan ook te zullen worden gearresteerd en tot een gevangenisstraf te zullen worden veroordeeld in geval van een terugkeer.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat uit de door u voorgelegde echtscheidingsakte blijkt dat u reeds een aantal maanden voor uw vertrek uit Libanon bent gescheiden. Uit de stempel in uw paspoort blijkt immers dat u pas op 18/8/2017 uit Libanon vertrok - u bevestigde dit ook tijdens uw gehoor (zie CGVS 30/4/2019 p. 19) - terwijl u reeds op 17 mei 2017 bent gescheiden (zie kopie paspoort en echtscheidingakte + verklaring rechtbank ivm echtscheiding in groene map). Dit strookt niet met uw verklaringen dat u pas na uw vertrek de echtscheiding inzette (zie CGVS 30/4/2019 p. 14). Voor zover u de verschuldigde bruidschat nog niet zou betaald hebben, blijkt uit uw verklaringen niet dat u in de maanden voor uw vertrek en sinds uw echtscheiding daadwerkelijk problemen kende omwille van deze bruidschat. Dat u aldus in geval van een terugkeer alsnog problemen omwille hiervan zou kennen, heeft u geenszins aangetoond.

Dit terzijde, dient voorts te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw ex hoe dan ook een louter interpersoonlijk conflict betreffen. Voor zover u alsnog het bedrag van 60.000\$ zou moeten betalen omdat jullie gescheiden zijn, moet worden opgemerkt dat dit geenszins het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in uw hoofde aantoon. U merkte op dat u dit bedrag niet wil betalen omdat uw ex, naar uw mening, al alles heeft afgenomen - ze legde al beslag op eigendommen die u bezit - (zie CGVS 6/6/2019 p. 31). U werd er hier op gewezen dat u dit (persoonlijke) conflict met uw ex-echtgenote voor de rechtbank dient te brengen die, conform de Libanese wetgeving, een uitspraak zal doen. U repliceerde hier dat u dit niet kan omdat u haar eerder een volmacht gaf waarmee ze het recht heeft om te beschikken over uw eigendommen (zie CGVS

6/6/2019 p. 30). Het mag duidelijk zijn dat dit ook geen ander licht kan werpen op bovenstaande. Blijkt voorts ook niet dat u pogingen ondernam om onderling te proberen met uw ex tot een vergelijk te komen. U ondernam geen stappen om te bemiddelen over een eventuele afbetaling van de bruidschat. De zaak is voor u afgesloten en u zal haar niet betalen, want ze nam al alles af, zo stelt u (zie CGVS 6/6/2019 p. 31). U brengt ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Libanon in het kader van het conflict met uw ex geen beroep zou kunnen doen op een onpartijdige rechter en geen eerlijk proces zou krijgen. U er immers nogmaals op gewezen dat uw ex wettelijk gezien het recht heeft om over uw eigendommen te beschikken gelet op de volmacht die u haar gaf en er ook officieel werd geregistreerd hoeveel u haar moet betalen in geval van een scheiding én nogmaals benadrukt dat in geval van conflicten hieromtrent de rechtbank bevoegd is - u werd er zelfs op gewezen dat dit ook in België het geval is ingeval van een (v)echtscheiding - beperkte u zich tot de stelling dat de rechter zal stellen dat het uw eigen schuld is en dat u dan maar geen volmacht had moeten geven (zie CGVS 6/6/2019 p. 31). Dat de rechtbank conform de wet mogelijks de zaak in uw nadeel zal uitspreken kan ook geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

U haalde voorts nog aan dat u via uw zus vernam dat uw ex ondertussen een rechtszaak tegen u aanspande. Uw verklaringen dienaangaande zijn echter dermate vaag en uw kennis quasi onbestaande zodat de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van dit door u ingeroepen motief ten zeerste kan worden betwijfeld. Zo blijkt u niet te weten wanneer uw ex de aanklacht indiende, hoe de precieze aanklacht luidt én u ondernam ook geen enkele poging om u hierover bijkomend te informeren. U blijkt zelfs niet eens zeker te weten of er wel een rechtszaak is (CGVS 6/6/2019 p. 5, 6 en 7). Uw stelling dat u aldus in geval van een terugkeer omwille van deze zaak het risico loopt te worden gearresteerd en tot een gevangenisstraf te worden veroordeeld, betreft een louter vermoeden dat u op geen enkele manier weet hard te maken. U heeft nochtans een advocaat maar u zou ook via haar geen verdere stappen hebben gezet om hierover meer te weten te komen (zie CGVS 6/6/2019 p. 7). U haalde aan dat u zich niet bijkomend informeerde omdat u het gewoonweg niet interesseert. U bent toch niet van plan om terug te keren (zie CGVS 6/6/2019 p. 7). Dit is niet ernstig. Aangezien u deze zogezegde rechtszaak eveneens aanhaalt als element omwille waarvan u beweert niet te kunnen terugkeren naar Libanon kan logischerwijs verondersteld worden dat u ernstige en gedegen pogingen onderneemt om u zo goed mogelijk omtrent deze feiten te informeren zodat u de Commissaris-generaal een zo duidelijk mogelijk beeld kan schetsen van de eventuele risico's die u mogelijks loopt in geval van een terugkeer. U kan tot slot ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter ondersteuning van uw bewering aangaande de rechtszaak die uw ex-vrouw aanhangig zou gemaakt hebben.

U haalde voorts nog aan dat u een terugkeer naar Libanon vreest omwille van A. (...), de echtgenoot van uw voormalige vriendin N. (...). Zo zou hij in Libanon meerdere pogingen ondernomen hebben om u te ontvoeren. Eén keer zou hij hierin geslaagd zijn maar u kon, via tussenkomst van zijn oom, ontsnappen. U stelde eveneens dat A. (...) en uw ex onder één hoedje spelen om u te pakken te krijgen. Verschillende bemerkingen kunnen gemaakt worden bij uw verklaringen. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet kan preciseren wanneer de pogingen noch de effectieve ontvoering plaatsvonden. Tijdens uw eerste gehoor stelde u dat de eerste poging u te ontvoeren en de effectieve ontvoering plaatsvonden in 2016, preciezer kan u dit niet situeren (zie CGVS 30/4/2019 p. 23). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat de eerste poging tot ontvoering plaatsvond of in 2016 of in 2017 (zie CGVS 6/6/2019 p. 13). Gezien de ernst en impact van deze gebeurtenissen kan toch verondersteld worden dat u deze feiten met iets meer precisie in de tijd zou kunnen plaatsen. Blijkt voorts dat u zich aangaande deze problemen voornamelijk steunt op loutere vermoedens. Zo zou A. (...) niet aanwezig geweest zijn bij uw effectieve ontvoering, maar u vermoedt dat hij toen de drie daders betaalde om u te ontvoeren (zie CGVS 6/6/2019 p. 20). Dat uw ex-echtgenote met A. (...) samenwerkte zodat u effectief kon ontvoerd worden, betreft eveneens een loutere veronderstelling die geen feitelijke grondslag heeft. U verklaarde dienaangaande dat u de avond van uw ontvoering alleen thuis was. De rest van de familie bevond zich op het moment van de ontvoering op een trouwfeest. A. (...) zou geweten hebben dat u toen alleen thuis was. Op de vraag hoe u weet dat uw ex contacten heeft met A. (...), stelt u dat de broer van uw ex contacten heeft met A. (...). U zou hen ooit samen hebben gezien. U erop gewezen dat het loutere feit dat uw ex-schoonbroer contacten zou hebben met A. (...) nog niet betekent dat uw ex met hem samenwerkt om u te kunnen treffen én u hierbij gevraagd of u dit zelf zo bedacht, bevestigde u dit (zie CGVS 6/6/2019 p. 26). Los van het feit dat u aldus niet verder komt dan het uiten van loutere vermoedens, is het voorts wel zeer opmerkelijk dat u, na uw hospitalisatie volgend op uw ontsnapping na uw ontvoering, gewoon terug in uw eigen huis ging wonen, en dit tot aan uw vertrek. Immers, indien u er effectief van overtuigd was dat uw echtgenote samenwerkte met A. (...), is het geenszins logisch dat u terugkeert naar uw eigen woning bij uw echtgenote en zo het risico zou nemen dat zij opnieuw uw doen en laten aan A. (...) zou kunnen doorgeven. Dat u überhaupt terugkeerde naar uw eigen huis, de

plaats waar u werd ontvoerd en waar uw belagers u aldus opnieuw zouden kunnen vinden, houdt hoe dan ook geen steek. Dit temeer u over verschillende eigendommen beschikte waar u zou kunnen verblijven en verschillende familieleden heeft in het kamp waar u zou terecht kunnen. U haalde aan dat A. (...) u eender waar zou kunnen vinden (zie CGVS 6/6/2019 p. 27). Dat u daarenboven, zoals uit uw verklaringen blijkt, geen verdere veiligheidsmaatregelen trof om u tegen eventuele verdere aanvallen van A. (...) te beschermen, is ook zeer opmerkelijk in geval van een geloofwaardig relaas. U bleef gewoon thuis wonen, bleef verderwerken en begaf u aldus nog buitenshuis alsook buiten het kamp (zie CGVS 30/4/2019 p. 6 en CGVS 6/6/2019 p. 27). Na uw ontsnapping, en ondanks dat A. (...) en uw belagers wisten waar u woonde en u geen extra veiligheidsmaatregelen nam om uzelf te beschermen, blijkt bovendien dat u na uw ontsnapping geen verdere problemen meer kende met hem of met iemand anders. U haalde wel aan dat er nog meerdere pogingen waren u te ontvoeren, maar weerom betreft het hier loutere beweringen. In concreto zou u, wanneer u het kamp verliet, meermaals onbekenden hebben opgemerkt die met wagens in de buurt van het kamp aanwezig waren. Hier op doorgevraagd moest u echter opnieuw toegeven dat u vermoedt dat deze personen daar stonden omwille van u (CGVS 6/6/2019 p. 24 en 25). Na de eerste poging tot ontvoering blijkt uit niets dat u in concreto nog persoonlijk contact had met A. (...) en/of tot op heden nog door hem zou worden gezocht. U gevraagd naar verdere ontwikkelingen inzake uw problemen sinds uw vertrek uit Libanon, moet u toegeven dat u hiernaar niet meer heeft geïnformeerd (zie CGVS 6/6/2019 p. 5). U haalde wel aan dat u na uw vertrek in Spanje telefonisch werd bedreigd. Los van het feit dat ook dit een loutere bewering betreft die u niet kan staven, blijkt uiteindelijk dat u niet eens weet van wie die bedreiging afkomstig was. U bevestigde dat het misschien van A. (...) is maar misschien ook van iemand anders. U blijkt bovendien niet eens te weten waar A. (...) momenteel is en bevestigde dat het mogelijk is dat hij ondertussen overleden is (zie CGVS 6/6/2019 p. 31).

Naast dit alles dient nog te worden opgemerkt dat u zowel voor de eerste poging tot ontvoering alsook voor de effectieve ontvoering klacht kon indienen bij uw autoriteiten die een proces-verbaal opstelden en de klachten doorstuurden naar de rechtbank. Ook zou er een onderzoek gestart zijn (zie CGVS 30/4/2019 p. 23 ev en CGVS 6/6/2019 p. 28). U verklaarde wel dat er tot op heden niets met uw klachten gebeurde en dat de zaken nog steeds openstaan. U haalde aan dat A. (...), tevens lid van Hezbollah, vermoedelijk connecties heeft en dat de zaken daarom niet worden afgesloten (zie CGVS 6/6/2019 p. 8, 18). U erop gewezen dat de zaken mogelijks nog onderzocht worden en/of dat er mogelijks niet voldoende bewijzen waren om tot een veroordeling over te gaan, repliceerde u dat u wel degelijk bewijzen had. U had getuigen en legde een foto van A. (...) neer. Het mag duidelijk zijn dat dit niet volstaat als afdoende bewijs om te besluiten dat A. (...) u probeerde te ontvoeren en/of, zoals u beweerde, geld betaalde aan de personen die u effectief ontvoerden. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat de zaak tegen A. (...) wel degelijk werd afgesloten, i.c. de zaak werd geschorst (zie vertaling document 3 in groene map). Waarom hiertoe werd beslist, blijkt evenwel niet uit de voorgelegde stukken. Dat A. (...) connecties zou hebben, zoals u eveneens beweert, wordt met die document geenszins aangetoond. Uit de voorgelegde stukken blijkt voorts dat u inderdaad klacht indiende tegen A. (...) omwille van poging tot ontvoering (zie vertaling document 4 in groene map). Dat u klacht indiende en dat uw klacht genoteerd werd, toont op zich niet aan dat de aangehaalde feiten zich ook effectief hebben voorgedaan. Hoe dan ook, dat u, omwille van uw problemen met A. (...) in een situatie van persoonlijke onveiligheid verkeerde en uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten dan wel hierom actueel niet zou kunnen terugkeren, kan, gezien het geheel van bovenstaande bemerkingen, niet worden volgehouden.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw problemen met A. (...), kunnen voorts bijkomend worden betwist gezien de manier waarop u Libanon verliet. U verklaarde dat A. (...) gelinkt is aan Hezbollah. U begaf zich echter persoonlijk naar de veiligheidsdiensten waar u een paspoort aanvraagde. Voorts vertrok u legaal vanop de luchthaven van Beirut. U verklaarde hierbij echter zelf dat dit wel een risico inhield aangezien de luchthaven in handen is van Hezbollah en dat de directeur van de luchthaven tevens Hezbollah-lid is. U zou uw paspoort in het geheim hebben aangevraagd en Hezbollah zou hiernaar niet geïnformeerd hebben bij de algemene veiligheidsdiensten. U geeft hier ten andere wel toe dat u niet op voorhand kon weten dat Hezbollah niet zou informeren (zie CGVS 6/6/2019 p. 28). Dat u, die beweert Libanon te hebben verlaten uit vrees voor A. (...), een Hezbollah-lid en tevens iemand waarvan u meent dat hij banden heeft met de Libanese autoriteiten, persoonlijk een paspoort is gaan aanvragen en vervolgens legaal het land verlaat, ondermijnt uw vrees compleet. De vaststelling dat u ook geen enkel probleem ondervond bij het aanvragen/verkrijgen van uw paspoort noch bij uw uitreis, doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst van uw beweringen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de 'General Security', die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikte, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. De originelen werden wel afgenomen in Spanje, zo beweerde u. Of dit daadwerkelijk zo is, wordt hier in het midden gelaten. Feit is dat u hoe dan ook over voorgaande stukken beschikte en kopieën van deze stukken bevinden zich in uw dossier zodat het mogelijk moet zijn om op basis hiervan nieuwe documenten te verkrijgen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr-el-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u buiten het kamp altijd in een eigen huis woonde met uw familie. Na uw huwelijk ging u ook in een eigen appartement wonen. Toen jullie Tripoli verlieten verhuurden jullie de woning in Tripoli en huurden jullie huizen in het kamp. Uw huis in het kamp was een nieuw huis bestaande uit twee slaapkamers, een grote living, een kleine living, twee badkamers, een veranda en een keuken. U had twee winkels buiten het kamp die u huurde. U had ook personeel in uw winkels die u een inkomen betaalde. U verklaarde voorts dat de inkomsten van uw winkels voldoende waren om de huur van uw woning in het kamp alsook de huur voor de winkels te betalen. Toen uw vader met pensioen ging, kreeg hij van UNRWA een premie van 120.000\$ uitbetaald. Uw vader kocht hiervan verschillende eigendommen en liet een huis bouwen. Hij zette dit alles op naam van u en uw broers en zussen. Deze eigendommen werden verhuurd waardoor jullie bijkomende inkomsten hadden, dit tot op heden. U kocht voorts ook een eigen appartement in het kamp wat u eveneens verhuurde waardoor u zo extra inkomsten kon verwerven. Nadat u uw winkels buiten het kamp sloot, opende u nieuwe winkels in het kamp. Ook deze panden huurde u. De inkomsten van deze winkels waren niet zo veel, maar u had deze winkels eerder om 'iets te doen te hebben'. U verduidelijkte dat u genoeg inkomsten had uit uw auto-handel. Wat uw persoonlijke situatie betreft, stelde u uitdrukkelijk dat u het financieel altijd heel goed had. Uw familie heeft altijd eigendommen in hun bezit gehad, dit tot op heden. Zo blijken de woningen van uw acht zussen in het kamp ook allemaal hun eigendom te zijn. Uw broers werken in verschillende sectoren en verdienen allen genoeg om hun gezinnen te onderhouden. Voorts haalde u aan dat uw familie, behalve vastgoed, ook nog goud en contant geld in haar bezit heeft. Tot slot haalde u ook zelf aan dat jullie nooit hulp vroegen aan UNRWA omdat jullie dat niet nodig hadden (zie CGVS 30/4/2019 p. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 16 en CGVS 6/6/2019 p. 32).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede

coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De kopieën van uw paspoort, uw UNRWA-kaart en identiteitskaart voor vluchtelingen hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die in casu niet ter discussie staan. U legde voorts nog een document neer waaruit blijkt dat u een volmacht gaf aan uw ex-echtgenote. Dit wordt ook niet betwist. Opmerkelijk is dat tussen uw documenten eveneens een stuk zit waaruit blijkt dat u ook samen met N. (...) bij de notaris ging om een akte van algemene rechterlijke volmacht op te laten stellen (zie vertaling document 7 in groene map). U repte hierover met geen woord. Dit document doet bijkomend vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas, i.c. de aard van uw relatie met N. (...) en de problemen die u omwille van zou hebben gekend met haar echtgenoot. Dat u tot slot bepaalde eigendommen had die u verkocht, zoals blijkt uit de landgoed verklaringen (zie vertaling documenten 2 en 8 in groene map), staat in voorgaande ook niet ter discussie, doch dit wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginnselen behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekster ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoeker zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu werd de nieuwe asielaanvraag van verzoeker gesteund op tal van zwaarwegende motieven die het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst.

Door verzoeker werd in zijn verklaringen nog tal van andere elementen aangehaald.

Het is in dit verband dan ook duidelijk aangetoond of concreet aannemelijk gemaakt door verzoeker dat er een ernstig risico bestaat voor verzoeker dat hij in het geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van menonwaardige behandeling.

Dat de verklaringen van verzoeker op een aantal punten zomaar als niet aannemelijk worden opzijgeschoven.

Dat verzoeker uitvoerig de omstandigheden heeft uiteengezet waarin hij bij terugkeer dreigt terecht te komen, en het niet opgaat om deze zomaar opzij te schuiven als niet concreet aannemelijk.

Er is geen enkel concreet en diepgaand onderzoek gebeurd naar de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Het is duidelijk dat het CGVS zelf tekort geschoten is in haar plicht om grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht.

Er kan hiervoor verwezen worden naar

- Arrest Singh geveld door het EHRM (EHRM, Singh et autres c. Belgique, Requête no 33210/11, 2/10/2012):

« (...) »

- Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn):

"(...)"

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

- Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

"(...)"

- UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2016:

"(...)" (UNHCR Beyond proof p. 160).

De beslissing van het CGVS berust op een foutieve beoordeling van de werkelijke gebeurtenissen.

Verzoeker heeft een attest voorgelegd van "médecins sans frontières" waaruit blijkt dat hij kampt met ernstige medische problemen, zoals daar zijn depressie en angststoornissen.

Hij neemt slaapmiddelen en is in psychologische begeleiding, wat in de hier bestreden beslissing blijkbaar in twijfel wordt getrokken, en waarbij er in de beslissing hiermee dan ook geen rekening is gehouden, evenwel totaal ten onrechte.

Nochtans blijkt uit de argumentatie van de beslissing dat er wel degelijk problemen gerezen zijn tijdens het gehoor waarbij verzoeker ernstige problemen had om een duidelijk chronologisch relaas weer te geven, en meer specifiek gebeurtenissen precies in de tijd te situeren.

Er werden door verzoeker tevens medische attesten afgegeven van Belgische artsen waaruit blijkt dat hij werd geopereerd te worden en verdere opvolging behoeft.

Met al deze stukken werd geen rekening gehouden, en er werd in de bestreden beslissing enkel vermeld dat er geen bewijs voorlag dat de gezondheidstoestand van verzoeker een invloed kon hebben op het procedureverloop, maar voor het overige werd er niet gemotiveerd betreffende de invloed van diens gezondheidstoestand op zijn mogelijkheid om coherente verklaringen af te leggen.

Het is niet omdat er misschien geen speciale procedure moet gevolgd worden of geen specifieke noden zijn naar procedure toe, dat er geen rekening moet gehouden worden met diens gezondheidstoestand bij de beoordeling van de inhoud van zijn verklaringen, en het is nu juist dit dat blijkbaar niet gebeurd is.

Er werd in geen mate rekening gehouden met diens slechte psychologische toestand bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker, en er werd zelfs geen enkele argumentatie op dit punt ontwikkeld in de bestreden beslissing, hetgeen een manifest gebrek in de motivering uitmaakt gezien het belang van deze toestand en de invloed ervan op de afgelegde verklaringen.

Verzoeker heeft uiteengezet dat hij diende te vluchten wegens de problemen die hij had met A. (...), de echtgenoot van zijn voormalige vriendin N. (...).

Er werd door hem uiteengezet dat er meerdere pogingen ondernomen zijn om verzoeker te ontvoeren en hij noodgedwongen diende te vluchten uit LIBANON. Door het CGVS werden verschillende bemerkingen gemaakt bij deze verklaringen, maar er is nooit of te nimmer rekening gehouden met diens medische toestand ingevolge de ondergane feiten.

Dat verzoeker de ontvoeringen niet precies in de tijd kan situeren, belet niet dat deze problemen zich werkelijk hebben voorgedaan en verzoeker ze heeft ondergaan.

Er wordt ten onrechte geargumenteed dat kan verondersteld worden dat verzoeker de gebeurtenissen preciezer in de tijd zou kunnen situeren, terwijl dit geenszins het geval is gezien diens medische toestand.

De ontvoering die plaatsvond gebeurde in opdracht van A. (...), aangezien verzoeker niet inziet wie anders hem zou willen ontvoeren, verzoeker had met geen andere personen problemen dan met A. (...) en HEZBOLLAH.

Dat hij niet alles weet betreffende de opdracht tot ontvoering, en de betaling, en afwikkeling, is volkomen normaal, aangezien hij daar niet bij was en zij het hem uiteraard ook niet hebben verteld.

Feit is dat verzoeker is kunnen ontstappen en vervolgens is gehospitaliseerd. Toen hij naderhand opnieuw naar huis ging, vonden er nog pogingen plaats om het te ontvoeren, reden waarom verzoeker uiteindelijk diende te vluchten ondanks het feit dat hij over verschillende eigendommen beschikte en eigenlijk niets tekort had.

Het CGVS gaat bovendien al te gemakkelijk voorbij aan de gevolgen die er voor verzoeker waren ingevolge de ondergane feiten, er zijn vijf tanden uitgetrokken geweest tijdens zijn ontvoering, zijn schouder is tot op heden grotendeels onbruikbaar, hij heeft zware last van voet.

Dit zijn zaken die objectief vaststelbaar zijn en waaromtrent het CGVS in de hier bestreden beslissing geen enkele argumentatie over opbouwt.

Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende deze gebeurtenissen waarbij er tevens een zaak werd opgestart tegen A. (...) maar deze zaak werd afgesloten/geschorst buiten de wil van verzoeker.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker geenszins op de autoriteiten kon vertrouwen om een einde te maken aan diens problemen, en hij noodgedwongen alles diende achter te laten, weze zijn eigendommen, zijn familie, zijn gezin om hier dan asiel aan te vragen.

Moest er niets gebeurd zijn, zoals CGVS dit beweert dan zou verzoeker nooit of te nimmer gevlucht zijn.

Het CGVS put zich uit in argumenten om het relaas van verzoeker te ontkrachten maar biedt geen enkel antwoord op de vraag waarom verzoeker die alles had in zijn land van herkomst, naar België gevlucht zou zijn en hierdoor alles verloren heeft.

Er dient in casu dan ook vastgesteld te worden dat er geenszins enige afdoende motivering bestaat voor de afwijzing.

Dat gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door het CGVS dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en blijft komen.

Er wordt dan ook gevraagd om dit statuut toe te kennen, zoniet uiterst subsidiairlijk de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen eerder dan telkens af te wijzen op basis van een verkeerde minstens overdreven interpretatie der verklaringen van verzoekster.

Zoniet wordt gevraagd dat de RVV zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekster meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen terzake na te komen.

De verklaringen van verzoekster worden zonder meer aan de kant geschoven op basis van allerlei aannames die niet stroken met de werkelijkheid."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag van verzoeker grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar andere beslissingen;

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt en dat aangebrachte elementen en stukken zeker afdoende worden onderzocht.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In LIBANON komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen en alle reizen naar LIBANON worden volledig afgeraden.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten zeerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar beslissingen van andere personen uit het verleden.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die zij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat hij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play-beginsel".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden. Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van PALESTIJNSE ORIGINE in LIBANON, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie van personen van PALESTIJNSE ORIGINE in LIBANON in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een

persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de verklaringen van verzoeker inzake de actuele problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/4 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale

bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste en het tweede middel mist in de aangegeven mate juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van de *“beginnelsen behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat hij nalaat aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden zodat ook dit onderdeel van deze middelen als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 20, map met ‘documenten’, identiteitskaart, paspoort en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat

het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 21, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor

2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en nog steeds bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.3.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.3.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 21, map met ‘landeninformatie’), dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen – en verzoeker haalt zelf geen redenen aan – om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissing wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren."

Deze analyse vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker wijst er in het tweede middel op dat in Libanon tot op heden verscheidene problemen voorkomen van schendingen van mensenrechten en dat alle reizen naar Libanon volledig worden afgeraden. Hij brengt evenwel geen informatie bij die deze beweringen kunnen staven. Aldus toont verzoeker niet aan dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Nahr el Bared, waar verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon heeft verbleven, blijkt actueel geen sprake te zijn.

2.3.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.3.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Libanon ontvlucht is omwille van de problemen die hij had met (A) de vrouw van wie hij inmiddels uit de echt gescheiden is en die tegen hem een rechtszaak zou hebben aangespannen, en met (B) de echtgenoot van de Syrische vluchtlinge N., met wie hij een relatie begonnen was. Deze echtgenoot zou een lid zijn geweest van een milizie in Syrië en zou banden

hebben met leden van Hezbollah. Verzoeker zou omwille van zijn problemen met deze man ontvoerd zijn geweest door drie leden van Hezbollah en vreest bij een terugkeer naar Libanon opnieuw ontvoerd te worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Libanon verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat betreft (A) verzoekers problemen met zijn ex-echtgenote, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verzoekers verklaringen dat hij pas na zijn vertrek uit Libanon de echtscheiding inzette niet stroken met de echtscheidingsakte die hij voorlegde, nu daaruit blijkt dat hij reeds een aantal maanden voor zijn vertrek uit Libanon gescheiden is, dat (ii) de door verzoeker aangehaalde problemen hoe dan ook een louter interpersoonlijk conflict betreffen en het bedrag dat hij zou moeten betalen bij een scheiding het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in zijn hoofde niet aantoon, dat (iii) verzoekers verklaringen over de rechtszaak die zijn ex-echtgenote tegen hem aanspande dermate vaag zijn en zijn kennis hierover *quasi* onbestaande is, zodat de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van dit motief kan worden betwijfeld, en dat (iv) verzoekers stelling dat hij in geval van een terugkeer omwille van deze zaak het risico loopt te worden gearresteerd en tot een gevangenisstraf te worden veroordeeld, een louter vermoeden betreft dat hij op geen enkele manier weet hard te maken. Wat betreft (B) verzoekers problemen met de echtgenoot van de vrouw met wie verzoeker een relatie begonnen was, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verzoeker niet kan preciseren wanneer de pogingen noch de effectieve ontvoering plaatsvonden, dat (ii) verzoeker zich aangaande deze problemen voornamelijk steunt op loutere vermoedens, dat (iii) verzoeker, na zijn hospitalisatie volgend op zijn ontsnapping na zijn ontvoering, gewoon terug in zijn eigen huis ging wonen en geen verdere veiligheidsmaatregelen trof om zich tegen eventuele verdere aanvallen van deze man te beschermen, dat (iv) verzoeker na zijn ontsnapping geen verdere problemen meer kende met deze man of met iemand anders, dat (v) verzoeker sinds zijn vertrek uit Libanon niet meer heeft geïnformeerd naar verdere ontwikkelingen inzake zijn problemen, dat (vi) verzoeker zowel voor de eerste poging tot ontvoering alsook voor de effectieve ontvoering klacht kon indienen bij zijn autoriteiten, en dat (vii) verzoekers vrees voor dit Hezbollah-lid, waarvan hij meent dat hij banden heeft met de Libanese autoriteiten, compleet ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij persoonlijk een paspoort is gaan aanvragen en vervolgens legaal het land heeft verlaten.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat zijn vrees voor vervolging zeer geloofwaardig is, dat de bestreden beslissing berust op een foutieve beoordeling van de werkelijke gebeurtenissen, dat hij geenszins op de autoriteiten kon vertrouwen om een einde te maken aan zijn problemen, en dat hij geen andere redenen had om zijn land van herkomst te verlaten, tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de medische attesten die hij heeft voorgelegd, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"U legde een attest voor van "médecins sans frontières" waaruit blijkt dat u kampt met psychologische problemen, i.c. depressie en angststoornissen.

Zelf haalde u aan dat u problemen heeft om te slapen. Hiervoor krijgt u slaapmiddelen (zie CGVS 30/4/2019 p. 21). Dient te worden opgemerkt dat het voorgelegde document dateert van 21 januari 2019. Ondanks uw verklaringen afgelegd bij uw tweede gehoor, d.d. 6/6/2019, nl. dat u nog steeds in behandeling bent (zie CGVS 6/6/2019 p. 3), legde u geen stukken neer waaruit blijkt dat u daadwerkelijk nog steeds psychologische begeleiding krijgt. Dient voorts te worden opgemerkt dat uit het voorgelegde attest van "médecins sans frontières" niet blijkt dat u, omwille van psychologische problemen, niet in staat zou zijn om te worden gehoord dan wel op een duidelijke manier uw relaas uit te doeken te doen. Ook al had u bij momenten moeilijkheden om een duidelijke chronologisch relaas weer te geven, i.c. u had moeite om gebeurtenissen precies in de tijd te situeren, voor het overige blijkt niet dat uw psychologische problemen dermate waren dat u niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen dan wel te beantwoorden. U legde voorts nog een aantal Belgische medische attesten neer

waaruit blijkt dat u hier werd geopereerd en verdere opvolging nodig heeft. Evenmin kwam uit deze stukken naar voor dat uw gezondheidstoestand een invloed kon hebben op het procedureverloop. U haalde tot slot ook zelf niet aan dat er wat u betreft bijzondere procedurele noden waren ten gevolge uw mentale en/of fysieke gezondheidstoestand (zie 'vragenlijst bijzondere procedurele noden' DVZ, d.d. 29/11/2018)."

Verzoeker betwist niet dat uit de door hem voorgelegde medische attesten niet blijkt dat hij, omwille van psychologische problemen, niet in staat zou zijn om te worden gehoord of om op een duidelijke manier zijn relaas uit te doeken te doen. Hij voert in het eerste middel dan ook niet dienstig aan dat bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om de gebeurtenissen waarvan hij gewag maakt preciezer in de tijd te plaatsen – wat niet blijkt uit de door hem voorgelegde medische attesten –, dan nog bevat de bestreden beslissing voldoende andere motieven die de conclusie dat hij niet heeft aangetoond dat hij het mandaatgebied van UNRWA diende te verlaten omwille van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel er omwille van een dergelijke situatie actueel niet zou kunnen terugkeren kunnen dragen.

Waar verzoeker er in het eerste middel nog op wijst dat de commissaris-generaal er al te gemakkelijk aan voorbij gaat dat er tijdens zijn ontvoering vijf tanden werden uitgetrokken, dat zijn schouder tot op heden grotendeels onbruikbaar is en dat hij zware last heeft van zijn voet, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf heeft nagelaten hiervan objectieve stukken voor te leggen waarin wordt vastgesteld dat hij deze zaken heeft ondergaan in het kader van de door hem voorgehouden gebeurtenissen.

De hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

"De kopieën van uw paspoort, uw UNRWA-kaart en identiteitskaart voor vluchtelingen hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die in casu niet ter discussie staan. U legde voorts nog een document neer waaruit blijkt dat u een volmacht gaf aan uw ex-echtgenote. Dit wordt ook niet betwist. Opmerkelijk is dat tussen uw documenten eveneens een stuk zit waaruit blijkt dat u ook samen met N. (...) bij de notaris ging om een akte van algemene rechterlijke volmacht op te laten stellen (zie vertaling document 7 in groene map). U repte hierover met geen woord. Dit document doet bijkomend vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas, i.c. de aard van uw relatie met N. (...) en de problemen die u omwille van zou hebben gekend met haar echtgenoot. Dat u tot slot bepaalde eigendommen had die u verkocht, zoals blijkt uit de landgoed verklaringen (zie vertaling documenten 2 en 8 in groene map), staat in voorgaande ook niet ter discussie, doch dit wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met zijn ex-echtgenote en met de echtgenoot van N. in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.3.2.2.3.2. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr-el-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers eigen verklaringen

blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u buiten het kamp altijd in een eigen huis woonde met uw familie. Na uw huwelijk ging u ook in een eigen appartement wonen. Toen jullie Tripoli verlieten verhuurden jullie de woning in Tripoli en huurden jullie huizen in het kamp. Uw huis in het kamp was een nieuw huis bestaande uit twee slaapkamers, een grote living, een kleine living, twee badkamers, een veranda en een keuken. U had twee winkels buiten het kamp die u huurde. U had ook personeel in uw winkels die u een inkomen betaalde. U verklaarde voorts dat de inkomsten van uw winkels voldoende waren om de huur van uw woning in het kamp alsook de huur voor de winkels te betalen. Toen uw vader met pensioen ging, kreeg hij van UNRWA een premie van 120.000\$ uitbetaald. Uw vader kocht hiervan verschillende eigendommen en liet een huis bouwen. Hij zette dit alles op naam van u en uw broers en zussen. Deze eigendommen werden verhuurd waardoor jullie bijkomende inkomsten hadden, dit tot op heden. U kocht voorts ook een eigen appartement in het kamp wat u eveneens verhuurde waardoor u zo extra inkomsten kon verwerven. Nadat u uw winkels buiten het kamp sloot, opende u nieuwe winkels in het kamp. Ook deze panden huurde u. De inkomsten van deze winkels waren niet zo veel, maar u had deze winkels eerder om ‘iets te doen te hebben’. U verduidelijkte dat u genoeg inkomsten had uit uw auto-handel. Wat uw persoonlijke situatie betreft, stelde u uitdrukkelijk dat u het financieel altijd heel goed had. Uw familie heeft altijd eigendommen in hun bezit gehad, dit tot op heden. Zo blijken de woningen van uw acht zussen in het kamp ook allemaal hun eigendom te zijn. Uw broers werken in verschillende sectoren en verdienen allen genoeg om hun gezinnen te onderhouden. Voorts haalde u aan dat uw familie, behalve vastgoed, ook nog goud en contant geld in haar bezit heeft. Tot slot haalde u ook zelf aan dat jullie nooit hulp vroegen aan UNRWA omdat jullie dat niet nodig hadden (zie CGVS 30/4/2019 p. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 16 en CGVS 6/6/2019 p. 32).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.3.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft “*subsidiair*” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. X; RvS 30 juni 2009, nr. X en RvS 3 december 2007, nr. X). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de fair-play niet kan worden aangenomen.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN